

De luchtballon van Godard en Kermisvreugde

bron

De luchtballon van Godard en Kermisvreugde. A. Tjaden, Deventer 1875

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_luc002luch01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de [gebruiksvoorwaarden](#).

De luchtballon van Godard en Kermisvreugde

De luchtballon.

I.

De opstijging.

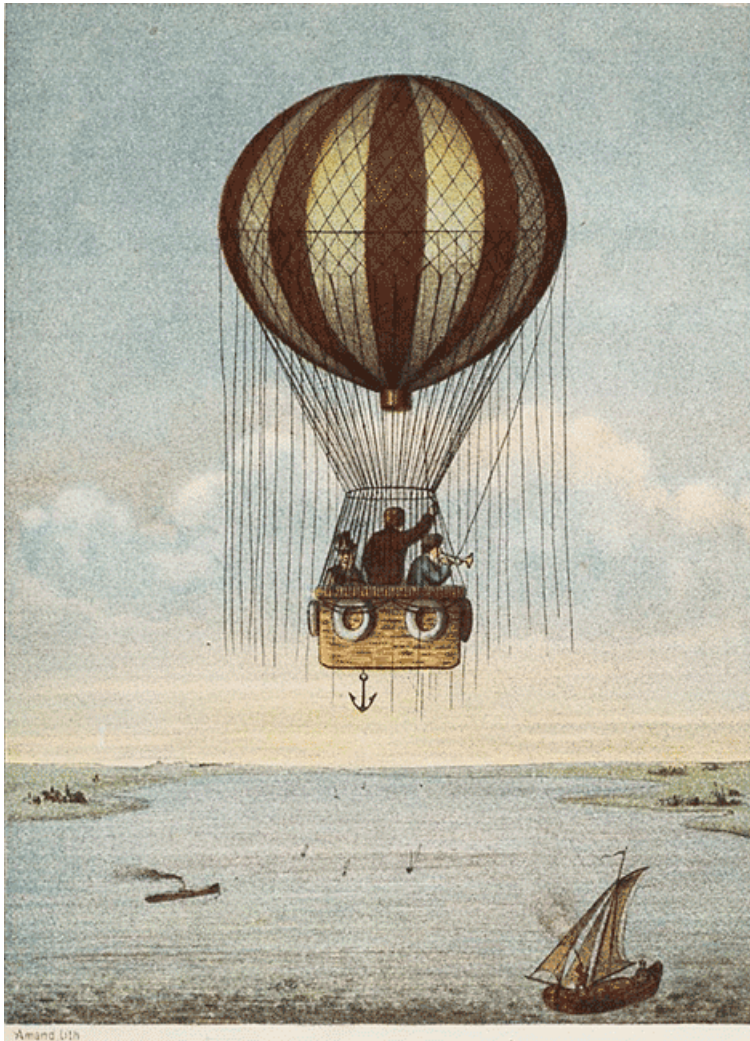
Wat geraas in Amstels veste!
 Weder komt een luchtbal aan!
 Zal deez' Franschman weer de lieden
 Van een klucht verbluft doen staan?

Nadar immers hield zijn woord niet -
 Was het fopperij of vrees? -
 Maar Godard deed wat hij zeide,
 Toen hij statig opwaarts rees.

Duizend malen vroeger drong hij
 Met zijn bol de wolken door;
 En Parijs is thans nog dankbaar
 Voor de hulp der 'Météoor.'¹⁾

Driemaal vijf en twintig gulden,
 Geeft gij die, dan gaat gij mee!
 Nu de touwen doorgesneden,
 Bij een daverend: 'Hoezee!'

1) Zoo heet Godards luchtballon, waarmede hij, toen Parijs belegerd werd, herhaalde malen opsteeg om brieven in en uit de stad te brengen.

De luchtballon van Godard en Kermisvreugde

II.

Boven de zee.

Zie, een windjen uit het westen
 Drijft hen naar de Zuiderzee,
 Schepen lijken notedoppen,
 En van weerszij blinkt de ree.

Hoor! Een schot! Dat is baldadig,
 't Leven is er mee gemoeid;
 Had het lood zijn doel getroffen,
 't Gas was aan den bol ontvloeid.

Maar geen nood! Daar was geen moedwil,
 't Schot was slechts een vriendengroet;
 En de schipper, die het loste,
 Meende 't met de vreemden goed.

Los kruid kon den bal niet schaden,
 En 't gevaar bleek later schijn,
 Want geen kogel was geladen,
 't Kon dus niet gevaarlijk zijn.

De luchtballon van Godard en Kermisvreugde

III.

Nederdaling in de provincie Groningen.

Toen reeds de avond was gevallen
 Daalde men weer zachtken neêr;
 't Volk liep toe bij honderdtallen,
 't Vreemde schouwspel trof het zeer.

Doch hoe dom was 't van de boeren!
 Stom zag men het wonder aan,
 Enklen riepen, hoe bespotlijk:
 'Jongens vlucht! Daar valt de maan!'

Maar het bleek ras dat bedaarde
 Landlui uit de Noorderwijk,
 Weinig strookten met de losse
 Kindren uit het Hemelrijk.

'Liever nog oud Hollands zeden,'
 Riep men hun bij 't afscheid toe,
 'Uwe vreemde capriolen
 Zijn wij reeds bij d' aanvang moe.'

De knaap met de marmot.

Juffrouw wil je 't marmotje eens zien
't Is zoo'n aardig beestje,
En die u 't diertje kijken laat
Dat is een doodarm weesje.

Ik kom heel ver uit Zwitserland,
Mijn vader en moeder zijn dood;
Zij lieten mij niets als dit diertje na,
En daarmee zoek ik mijn brood.

O kindren, als gij op uw bedje ligt,
Och, denk dan eens aan mij;
Ik slaap zoo op de koude straat,
't Marmotjen aan mijn zij.

Wat ziet het mij verlangend aan
Als klaagde 't mij zijn nood!
Och juffrouw alsjeblieft een cent,
Dan koop ik straks wat brood.

De beer.

Zegt kindren, als die vreemde man
 Den grooten beer geleidde,
 Sprak hij dan niet een vreemde taal,
 En weet gij, wat hij zeide?

‘Kom,’ zei hij, ‘Bruintjen opgepast,
 En doe wat ik gebied,
 'k Heb nog een kluifjen u bewaard,
 Maar anders krijgt ge 't niet.

Ga nu eens als fatsoenlijk beer,
 Op de achterpooten staan,
 Gebruik dien stok als een geweer,
 Kom Bruno, pak hem aan!

Zie zoo, nu schoudren! Braaf soldaat!
 Dat 's goed geëxerceerd!
 Ga nu eens zitten op de straat
 Zooals 'k u heb geleerd.

Nu liggen! dood! zooals een lijk,
 Maar 't zwaarste komt nog aan,
 Nu kopjen over; - ha! ziezoo
 Dat noem ik braaf gedaan.

Knecht, haal nu gaauw de centen op
 Het volk is gansch bekoord,
 Ik stap met Bruintje zachtjes aan
 En zet het schouwspel voort.’

De schellenboom.

Kind'ren, denkt niet dat ik hier
 Spring en dans voor mijn plezier!
 Toen ik jong was, zooals gij,
 Ging ik 't liefst de school voorbij;
 'k Gaf van 't werken heel den brui,
 'k Was te vadsig en te lui.
 Bom, bom!

Ook een ambacht leerde ik niet,
 'k Deed mijn ouders veel verdriet;
 'k Bleef bij elk beroep een week,
 Tot mijn leertijd heel verstreek,
 Thans spring 'k op de kermis om,
 Heel mijn toevlucht is mijn trom,
 Bom, bom!

Komt de winter in het land
 Is de kermispret aan kant,
 Dan lijd ik gebrek en kou
 Met mijn kinders en mijn vrouw;
 'k Moet dan beedlen om wat brood
 Kon ik werken, - 'k bad geen nood.
 Bom, bom!

De doedelzak.

Wat zegt ge wel van mijn instrument?
Of is het mogelijk u niet bekend?
Ik kom uit het land waar de Alpengeit graast,
En bijna elkeen op den doedelzak blaast.

Die zak zoo vol wind is het vel van de geit,
En 't andere gedeelte is van hout bereid,
Wij spreken slechts Fransch maar 't goed Hollandsche geld
Wordt dankbaar te huis door ons overgeteld.

Mijn zoon, die mij vergezelt op mijn reis,
Speelt menig vaderlandsche wijs,
Als kind van drie jaar musiceerde hij al,
En zijn lied weerkaatste door 't heele dal.

Als 't wintert, dan is 't met ons reizen uit,
Dan teren wij van den vergaarden buit
En snijden dan uit ons bruine hout
Veel zaken die gij betaalt met goud.

De vrouw met Planeetjes.

Wel kijk nu eens aan, dat morsige wijf,
Zij wint haren kost met een leelijk bedrijf
Zij laat uit haar hand een planeetjen u trekken,
Waaruit gij uw toekomst zoudt kunnen ontdekken!
'k Geloof als zij wist, wat er eens zal gebeuren,
Dan had zij geen rok aan vol gaten en scheuren.

Maar weet ge waarom het te doen is, mijn kind,
Alleen om de centen, die zij er mee wint;
Want sommige dom-bijgeloovige lieden
Gelooven wat al die papiertjes hun bieden:
En menschen die slecht genoeg zijn om te liegen,
Bedriegen de lui die zich laten bedriegen.

